

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13C/475/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214223359
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2018:4214223359.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXXX/XX, H., o zaplatenie sumy 5.324,90 eura s príslušenstvom

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 578,46 eur s vyčísleným úrokom vo výške 358,67 eur a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 937,10 eur od 23.8.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu v časti 19,53 % úroku ročne od 23.8.2012 do zaplatenia zamietá.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 39,24 % náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu dňa 23.12.2014 sa žalobca domáhal zaviazania žalovaného na zaplatenie nezaplatenej časti úveru vo výške 4.901,99 eur, nezaplateného úroku vo výške 358,67 eur, nezaplateného úroku z omeškania vo výške 4,24 eur, poplatku vo výške 60 eur, s úrokom vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 od 23.8.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.260,66 eur od 23.8.2012 do zaplatenia. Súčasne sa domáhal náhrady trov konania. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že žalovanému na základe Úverovej zmluvy č. 20/274/11 zo 7.9.2011 poskytol peňažné prostriedky vo výške 5.000 eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach po 95,07 eur. Žalovaný po vyčerpaní úveru svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, a tak žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 22.8.2012. Pohľadávka žalobcu voči žalovanému pozostáva z nesplatenej časti úveru vo výške 4.901,99 eur, úroku vyčísleného ku dňu zosplatnenia vo výške 358,67 eur, úrokov z omeškania vo výške 4,25 eur, poplatkov vo výške 60 eur, obchodného úroku vo výške 19,53% ročne z nesplatenej časti úveru vo výške 4.901,99 eur od 23.8.2012 do zaplatenia a 8,75% úroku z omeškania ročne z nesplatenej časti istiny (4.901,99 eur) a obchodného úroku (358,67 eur) od 23.8.2012 do zaplatenia. Za dôkaz žalobca označil úverovú zmluvu, výpis z účtu, všeobecné obchodné podmienky a „ostatné dôkazy“.

2. Žalobca podaním zo 18.4.2016 doplnil skutkové tvrdenia o špecifikáciu spôsobu vyčíslenia uplatneného nároku a súčasne zobral žalobu v časti poplatku vo výške 60 eur späť. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný do zosplatnenia úveru uhradil sumu 98,01 eur na splátku istiny.

3. Súd v poradí prvým rozsudkom z 8.12.2016 konanie v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 60 eur zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.323,53 eur s vyčísleným úrokom z

omeškania vo výške 4,24 eur a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.323,53 eur od 23.8.2012 do zaplataenia a žalobu v časti prevyšujúcej sumu 4.323,53 eur ako aj v časti úroku vyčísleného sumou 358,67 eur, v časti 19,53 % úroku ročne a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. Súčasne rozhodol o náhrade trov konania.

Uvedený rozsudok súd prvej inštancie vyhlásil po tom, keď mal z vykonaného dokazovania preukázané, že medzi Dexia banka Slovensko a.s. a žalovaným bola dňa 7.9.2011 uzavretá Úverová zmluva č. 20/274/11, na základe ktorej sa Dexia banka Slovensko a.s. zaviazala poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 5.000 eur, najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver 120 mesačnými anuitnými splátkami po 95,07 eur, splatnými v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka úveru mala byť vykonaná v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Celý úver však mal byť uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy. Podľa zmluvy bola dohodnutá fixná úroková sadzba do splatnosti vo výške 19,53% ročne, pri RPMN 22,81% a priemernej RPMN vo výške 17,88%, pri celkovej sume, ktorú musí klient zaplatiť vo výške 11.747,20 eur, pri poplatku za správu úveru vo výške 1,99 eur mesačne a poplatku vo výške 100 eur za poskytnutie úveru, ktorý je splatný v deň poskytnutia úveru. Súd vzťah strán sporu posudzoval ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 1 ods. 1, 2, § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., § 52 a nasl. OZ, § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Súd v poradí prvom rozsudku dospel k záveru, že v danom prípade písomné vyhotovenie úverovej zmluvy podpísanej žalovaným dňa 7.9.2011, na rozdiel od údaju o výške a počte splátok, neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru v tom tvare, v akom ho predpokladá citovaný zákon. Nepochybne údaj „do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy“ nie je údajom o konečnej splatnosti žalovaným čerpaného úveru, najmä keď prvá splátka úveru (zo 120 splátok) mala byť vykonaná až v kalendárnom mesiaci nasledujúcom po kalendárnom mesiaci, v ktorom bude úver poskytnutý, a ten mal byť žalovanému poskytnutý najneskôr do 3 dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Z uvedeného nie je zrejmé, ktorý kalendárny mesiac začína plynúť splatnosť uvedených 120 splátok, keď zo zmluvy nie je zrejmý dátum poskytnutia úveru. Podľa citovaného zákona č. 129/2010 Z.z. sa totiž vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia termínu konečnej splatnosti úveru. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho trvania, a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi resp. dodávateľmi. Obdobne musí byť v zmluve uvedená doba trvania zmluvy, ktorá v danom prípade úplne absentuje. Pre absenciu podstatných údajov predpokladaných v § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretie predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami dňa 7.9.2011 bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona. Pokiaľ žalovaný čerpal úver vo výške 5.000 eur, ktorý sa zaviazal uhradiť 120 splátkami po 95,07 eur mesačne, pričom podľa histórie transakcií úveru, žalovaný uhradil do 7.5.2012 žalobcovi, ktorého obchodné meno do 31.12.2011 bolo Dexia banka Slovensko a.s., celkom sumu vo výške 676,47 eur, dlh žalovaného na bezúročnom a bezpoplatkovom úvere predstavuje sumu 4.323,53 eur (5.000 - 676,47).

S poukazom na uvedené súd žalobu žalobcu považoval za dôvodnú do výšky 4.323,53 eur titulom dlžnej istiny bezúročného a bezpoplatkového úveru ako aj titulom úroku z omeškania vyčísleného do zosplatenia úveru vo výške 4,24 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú. Z dôvodu, že úver čerpaný žalovaným bol bezúročný, súd zamietol žalobu aj v časti osobitne žalovaného 19,53% zmluvného úroku.

Z dlžnej istiny úveru vyčíslenej ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru sumou vo výške 4.323,53 eur vznikol žalobcovi od márneho uplynutia lehoty splatnosti nárok na žalobcom požadovaný 8,75% úrok z omeškania ročne, podľa § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a to až do zaplataenia. Súd zamietol žalobu aj v časti 8,75% úroku z omeškania zo sumy prevyšujúcej sumu dlhu na úverovej istine vo výške 4.323,53 eur od 23.8.2012 do zaplataenia, keď žalobca až do vyhlásenia dokazovania nepreukázal, že by žalovaný bol ku dňu 23.8.2012 v omeškani s úhradou sumy vyššej ako 4.323,53 eur. Keďže úver čerpaný žalovaným bol bezúročný, nemohol sa žalovaný dostať ani do omeškania s úhradou úroku, a tak súd zamietol žalobu aj v tejto časti.

4. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 7Co/281/2017-87 z 31.7.2018 rozsudok súdu prvej inštancie z 8.12.2016 v napadnutom zamietajúcom výroku a v časti výroku o

náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podľa odôvodnenie uvedeného rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že dôvody, pre ktoré súd vo zvyšku žalobu zamietol sú nesprávne. Odvolací súd poukázal na čl. 10 ods. 2 písm. c/ Smernice 2008/48/ ES, podľa ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy. Upriamujúc pozornosť súdu prvej inštancie aj na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 odvolací súd dospel k záveru, že podľa eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z., nemožno od dodávateľov žiadať, aby v úverových zmluvách uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu, tieto možno spoľahlivo vyvodiť zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mal žalovaný realizovať splácanie úveru bol 120, s tým, že splátky boli splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárnom mesiaci, ktorý nasledoval po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Inak povedané, začiatok splácania úveru bol determinovaný formuláciou nevyvolávajúcou pochybnosti, ergo žalovaný bol povinný zaplatiť prvú splátku nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru žalobcom. Od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaný teda preukázateľne a nevyhnutne musel mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie v tom, že žalobcom poskytnutý úver je treba považovať za úver bez úrokov a poplatkov za nesprávny. Preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a vec podľa § 391 ods. 2 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd opätovne vo veci rozhodol dňa 6.11.2018, pričom pojednával v neprítomnosti oboch riadne predvolaných strán sporu. Keďže odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí neuviedol, ktoré navrhované dôkazy, ktoré je neúčelné doplniť odvolacím súdom, má súd prvej inštancie vykonať, súd vo veci vykonal opäť len dokazovanie listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom na všeobecné obchodné podmienky veriteľa žalovaného účinné od 1.9.2011 (čl. 17 súdneho spisu) neprihliadal, s poukazom na bod 45. rozsudku Súdneho dvora C-42/15, keďže tieto nie sú podpísané zmluvnými stranami. Obdobne súd neprihliadol ani na Obchodné podmienky žalobcu účinné od 3.3.2016 (č.l. 43), ktoré navyše, okrem absencie podpisu strán, ani neboli účinné v čase vzniku zmluvného vzťahu strán sporu. Pokiaľ žalobca až v odvolaní (novota) poukazoval na Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s., ktoré mali údajne tvoriť neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy (aj keď žalovaný uzatváral úverovú zmluvu so spoločnosťou Dexia banka Slovensko a.s.), na tieto súd taktiež nemohol prihliadať, keďže netvoria súčasť úverovej zmluvy a žalobca ich vôbec nepredložil.

Odvolací súd nakoniec vo svojom zrušujúcom rozhodnutí ani neuviedol, ktoré navrhované dôkazy, ktoré je neúčelné doplniť odvolacím súdom, má súd prvej inštancie vykonať.

6. Po nadobudnutí právoplatnosti vyhovujúceho výroku rozsudku z 8.12.2016, predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 578,46 eur z nezaplatenej časti úveru, teda sumy prevyšujúcej právoplatne priznanú sumu 4.323,53 eur do sumy uplatnenej vo výške 4.901,99 eur, ako aj obchodný úrok uplatnený žalobcom vo výške 358,67 eur, vyčíslený do zosplatenia úveru dňa 22.8.2012, ako aj obchodný úrok vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 eur od 23.8.2012 do zaplatenia a 8,75% úrok z omeškania ročne zo sumy 937,10 eur (zostatok istiny vo výške 578,46 eur + vyčíslený úrok vo výške 358,67 eur).

7. V bode 5.3 úverovej zmluvy zo 7.9.2011 sa uvádza Klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. Podľa bodu 5.2 zmluvy sú splátky splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, prvá splátka bude vykonaná v kalendárny mesiac nasledujúci po kalendárnom mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý.

S poukazom na § 122 OZ a citovaný bod 5.3 úverovej zmluvy, celý úver mal byť uhradený do 7.9.2021 (do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy), aj keď nie je zrejmé prečo banka ako veriteľ mal vykonať poslednú splátku. Splatnosť 120. splátky úveru, s poukazom na citované body úverovej zmluvy, by prebehla 5.9.2021 za predpokladu, že úver bol čerpaný v septembri 2011, najmä keď veriteľ žalovaného sa zaviazal podľa bodu 2.1 zmluvy poskytnúť úver do 3. dní od splnenia podmienok pre poskytnutie úveru. Aj podľa bodov 42, 43 rozsudku Súdneho dvora C-42/15, na ktorý poukazoval žalobca

a odvolací súd, písomne vyhotovená zmluva o úvere musí zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 (písm. c/ - zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy), pričom všetky tieto náležitosti sa musia povinne zahrnúť do takejto zmluvy.

8. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo nemožno od dodávateľov žiadať, aby v úverových zmluvách uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy, najmä keď doba trvania zmluvy, ale aj termín konečnej splatnosti, boli esenciálnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy strán sporu. Úprava doby trvania zmluvy v danom prípade úplne absentuje v zmluve strán sporu zo 7.9.2011, avšak konajúci súd je s poukazom na § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého dobu trvania zmluvy možno spoľahlivo vyvodiť (napriek absencii jej zrozumiteľného a presného uvedenia v zmluve) zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mal žalovaný realizovať splácanie úveru bol 120 s tým, že splátky boli splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárnom mesiaci, ktorý nasledoval po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Podľa odvolacieho súdu od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaný teda preukázateľne a nevyhnutne musel mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti. Nie je však zrejmé, prečo odvolací súd stotožňuje termín konečnej splatnosti úveru s dobou trvania zmluvy, a prečo by mal priemerný spotrebiteľ, zvyčajne neznalý počítania lehôt podľa dní, či mesiacov, vyvodzovať výpočtami niečo, čo profesionál dodávateľ do textu formulára úverovej zmluvy nedal a dať mal, pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

9. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zostávajúcej časti úverovej istiny vo výške 578,46 eur, keď žalobca z úhrad žalovaného vo výške 676,47 eur započítal na istinu úveru čerpanú vo výške 5.000 eur len sumu 98,01 eur. Rovnako súd žalovaného zaviazal aj na zaplatenie dlžného úroku splatného do predčasného zosplatnenia úveru, a to vo výške 358,67 eur a žalovaného s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. zaviazal aj na zaplatenie 8,75% úroku z omeškania ročne z uvedených súm v celkovej výške 937,10 eur, a to od 23.8.2012 až do zaplatenia.

10. Žalobca si uplatnil aj nárok na ďalší úrok, a to vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 eur od 23.8.2012, teda od prvého dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, až do zaplatenia.

Pokiaľ žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru k 22.8.2012, podľa názoru súdu s poukazom na § 503 ods. 1 prvá a posledná veta Obchodného zákonníka zostal popri už priznanej sume úroku vo výške 358,67 eur (splatnej najneskôr v deň vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) nepreukázaným nárok žalobcu na ďalší úrok vo výške 19,53% ročne z nesplatennej istiny vo výške 4.901,99 eur odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti, teda od 23.8.2012 do zaplatenia. Riadny úrok z úveru predstavuje odplatu pre veriteľa za užívanie istiny úveru dlžníkom po dohodnutú dobu - do konečnej splatnosti úveru. Využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku spotrebiteľa ako dlžníka, ktorý stráca výhodu splátok splatných do termínu konečnej splatnosti, teda čerpané peňažné prostriedky už nemá právo užívať po dobu pôvodne dohodnutú - do konečnej splatnosti, ale dlžnú sumu čerpania musí vrátiť veriteľovi predčasne, bez nároku na zmluvne dohodnutú odmenu v podobe úroku splatného pôvodne až po predčasnom zosplatnení úveru. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do 22.8.2012 (deň ku ktorému bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru veriteľom dlžníka). Po uvedenom dni žalobcovi podľa názoru súdu už nevznikol ďalší nárok na úrok z úveru.

Názor konajúceho súdu o (ne)dôvodnosti nároku žalobcu na (ďalší) úrok z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru je v súlade s rozhodnutiami iných (a vyšších) súdov, napr. rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 25Co/355/2017 - 85 z 11.4.2018, sp. zn. 25Co/167/2018, č.k. 6Co/179/2017 - 71 z 13.12.2017, č.k. 25Co/307/2013-51 z 22.1.2014, č.k. 5Co/175/2013-146 z 30.4.2014, ale aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/164/2018, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/356/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 25Co/78/2018, č. k. 1 Co 30/2012-145 z 30. 5. 2012 a v súvislosti s ním aj uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012, v ktorých bola právoplatne riešená otázka nároku veriteľa na úrok z úveru po predčasnej splatnosti úveru. Názor konajúceho súdu je zhodný s názorom zaujatým aj v odbornej právnickej literatúre - PAGÁČ, L. Komentár k § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka. In: Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F.,

Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 ? 880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015 str. 2293 („Podľa ustálenej súdnej praxe dohodnuté úroky z poskytovaných peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania. Takýto záver je logický, pretože z podstaty zmluvného úroku vyplýva, že je odplatom za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti. V opačnom prípade by na ťarchu účastníka dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z pôžičky, jednak úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Nie je rozhodujúce, či splatnosť pohľadávky nastane v dohodnutej dobe, alebo ak veriteľ využije právo požadovať celý dlh pre nesplnenie niektorej splátky na základe dohody podľa § 565 OZ. Po splatnosti pohľadávky možno požadovať len úroky z omeškania. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou, podľa ktorej má veriteľ právo na zmluvné úroky aj počas doby, po ktorú je dlžník v omeškaní s vrátením pôžičky, pretože aj počas tejto doby veriteľ nemá možnosť so svojimi prostriedkami nakladať a dlžník by mal mať povinnosť kompenzovať veriteľa za celý čas, po ktorý istinu skutočne užíval až do jej faktického vrátenia veriteľovi. Sankciou za omeškanie dlžníka, motiváciou, čo najskôr pohľadávku zaplatiť, ale aj kompenzáciou veriteľa za nemožnosť používať istinu, sú od okamihu, ako sa dlžník dostane do omeškania, úroky z omeškania. Aj dohody, ktoré obsahujú právo veriteľa na zmluvné úroky za čas omeškania dlžníka, odporujú účelu zákona, a preto ich treba považovať za nepripustné.“).

Podľa § 503 ods. 1 prvá a posledná veta Obchodného zákonníka Závazok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Uvedenú právnu úpravu nemožno vykladať tak, že veriteľovi dlžníka vzniká za dobu po predčasnom zosplatnení (dlžnej) sumy čerpaných úverových prostriedkov nárok na (ďalší) úrok, keďže citované zákonné ustanovenie jednoznačne upravuje moment splatnosti úrokov, závislý od momentu splatnosti zvyšku poskytnutých peňažných prostriedkov. Veriteľovi žalovaného ku dňu predčasného zosplatnenia úveru podľa § 565 OZ vzniká nielen nárok na dovtedy neuhradené splátky úveru, splatné do vyhlásenia predčasnej splatnosti, vrátane dovtedy splatného a neuhradeného úroku z čerpanej úverovej istiny, ale aj nárok na predčasne zosplatnenú istinu úveru zahrnutú pôvodne v splátkach splatných po dni predčasného zosplatnenia úveru s úrokom, ktorý sa jej týka. Z uvedeného vyplýva, že splatnosť úrokov súvisí so záväzkom (predčasne) vrátiť čerpané peňažné prostriedky a nie s momentom reálneho zaplatenia čerpaných peňažných prostriedkov. Zaviazanie žalovaného na zaplatenie odplaty v podobe priznania uplatneného úroku z dlžnej istiny aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dňa 22.8.2012 do nešpecifikovanej budúcnosti by bolo v rozpore s § 53 ods. 6 OZ, keď by takáto odplata nepochybne prevýšila najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov, najmä keď aj v danom prípade výška úrokov vyčíslených z dlžnej istiny (len) od 23.8.2012 do dňa vyhlásenia rozsudku vo veci samej sumou 5.946,11 eur prevyšuje výšku úroku, ktorý by mal žalovaný zaplatiť do 7.9.2021 (maximálne 5.742,20 eur). Pričom súd k takto vyčíslenému úroku nepripočítal ani úhrady žalovaného, žalobcom započítané na úrok a ani prísudok v podobe vyčísleného úroku do zosplatnenia úveru, ktoré nepochybne predstavujú ďalšie navýšenie úroku o sumu 937,13 eur. Teda k 6.11.2018 by pri inom postupe súdu bol žalobcovi priznaný nárok na úrok až vo výške 6.883,24 eur (5.946,11 + 358,67 + 578,46).

S poukazom na uvedené súd žalobu v časti 19,53% úroku ročne od 23.8.2012 do zaplatenia zamietol ako nedôvodnú.

11. Žalobca bol v konaní len čiastočne úspešný (69,62%), pričom neúspech žalobcu v časti istiny (poplatok 60 eur, v ktorej časti zobrať žalobca žalobu späť), v časti 19,53% úroku (od 23.8.2012 do dátumu doručenia žaloby 23.12.2014 predstavuje sumu 2.237,33 eur, do vyhlásenia rozsudku predstavuje sumu 5.946,11 eur, pričom celkové náklady žalovaného do 5.9.2021 mali byť len vo výške 5.742,20 eur, ako vyplýva z celkovej čiastky uvedenej v bode 1.4 zmluvy) je úspechom žalovaného (30,38%), ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu. Preto súd o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnejšiemu žalobcovi priznal 39,24% náhradu trov konania.

12. Lehotu na plnenie súd žalovanému určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno, na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.